

Trường THCS Tô Trường Toàn
Nguyễn Ngọc Mai Thanh
Lớp 7/8

NGƯỜI

PHỤ NỮ

EM YÊU

" Những ngôi sao thức ngoài kia,
Chàng lẳng lơ thức vì chúng con,
Đêm nay con ngủ giấc tròn,
Mẹ là ngọn gió của con suốt đời."

Mẹ cũng có một người mẹ. Là người luôn luôn bên cạnh, chia sẻ, là một người để tôi nói lên hết tất cả niềm vui, nỗi buồn. Là chỗ dựa tinh thần mỗi khi tôi buồn! Mẹ với tôi là quan trọng nhất!

Trước khi có tôi, mẹ phải chiến đấu với gia đình, khi mẹ tôi sinh tôi ra tuổi của mẹ còn rất trẻ! Mẹ phải đánh đổi cả tuổi thanh xuân để sinh ra ba chị em tôi! Sinh tôi ra, mẹ không quên việc đi làm, chỉ mới sinh được mấy tuần mẹ phải tất bật vừa đi làm vừa mang tôi theo. Mẹ đã cực khổ mà tôi đôi lúc còn quậy nữa! Cho đến khi gia đình chấp nhận thì tôi và mẹ và ba về nhà ở. Cho đến khi tôi lớn lên thì mẹ đỡ vất vả khi tôi còn nhỏ! Lớn lên tôi mới nhận ra mẹ đã vất vả nhiều vì tôi! Ồi, khuôn mặt mẹ đã ốm hơn như trước vì đã nhịn ăn để mua sữa cho tôi! Thân hình mẹ đã ốm rất nhiều so với trước kia! Đôi môi ngày càng hiện rõ ngay trên đôi mắt của mẹ! Quầng thâm cũng ngày càng hiện rõ hơn vì mẹ phải thức khuya làm việc, thức khuya chăm tôi mỗi khi tôi bệnh! Da mặt của mẹ đã đen dần hơn vì mẹ hay ra nắng mà không che khăn! Mỗi lần thức dậy tóc mẹ đều rụng ở trên gối!

Tóc mẹ ngày càng xơ, khô nhìn mẹ buồn mà tôi cũng buồn theo! Không còn dài, mượt như trước nữa! Làn da mẹ không còn trắng như trước nữa vì mẹ lúc nào cũng dầm mưa, dãi nắng vì con! Dãi bần chân, dãi bần tay của mẹ xuất hiện những vết chai cứng! Bàn tay ngày càng khô, xơ. Hai cánh tay, hai đôi chân hiện rõ những vết muỗi đốt, kiến cắn. Chỉ mới bước vào tuổi ba mươi mà những nét đẹp thời thanh xuân đã biến mất! Nỗi đau của mẹ luôn luôn là nỗi buồn của tôi!

Có thể nói là mẹ tôi hiền, nhưng hiền khi tôi ngoan ngoan...!
Mẹ tôi rất dễ nóng tính! Nhưng một khi mẹ tôi hiền là hiền
như cô tiên! Mẹ rất thích chăm sóc cho gia đình, con cái một cách
chú đáo! Mẹ tôi tuy hiền thực nhưng luôn luôn nghiêm khắc khi
dạy dỗ tôi, mẹ tôi nhìn thì rất vui tính, dễ gần...! Nhưng sâu
lên trong mẹ tôi là người nghiêm túc, mẹ tôi có thể gọi là gia trưởng.
Nên mẹ tôi không nương chiều, chiều chuộng tôi quá mức! Mẹ
hay dạy tôi "Kính trên nhường dưới", phải biết cư xử chừng mực.
Tôi nhớ hồi nhỏ, mẹ hay phân nân về chữ viết của tôi! Tôi có
lần cũng không nghe lời mẹ, không rèn chữ, mẹ mới kể cho tôi một câu
chuyện về chữ viết. Mẹ tôi dạy rằng: "Khi nhìn vào chữ viết là
biết được tính cách của người đó!". Tôi từ lần đó cũng bắt đầu rèn
chữ cho thật đẹp. Là nhờ câu dạy đó của mẹ nên bây giờ tôi đã
có một chữ viết đẹp nét riêng! Có lần tôi chán học, không hiểu sao
nghĩ đến chuyện chép bài thì tôi lại chán! Mẹ tôi lại động viên tôi!
Chuyện học là chuyện mãi mãi. Giống như học làm bánh, học
làm kinh doanh, ...! Mẹ luôn luôn chăm sóc tôi rất chu đáo, mặc
dù tôi là con một, nhưng mẹ tôi vẫn chăm sóc tôi một cách công
bằng không để cho tôi cảm thấy cô đơn! Trong mắt tôi mẹ là một
người mẹ tuyệt vời! Còn trong mắt hàng xóm, mẹ tôi là một người
thâm thiện, mẹ tôi hay san sẻ cho các cô, chú hàng xóm trong đợt dịch
này! Mẹ không ngại nguy hiểm của đợt dịch này! Mẹ hay
giúp đỡ những cô, chú gặp khó khăn! Nên mẹ mọi người trong xóm
yêu mến, yêu quý!

Đôi rất tự hào khi có một người mẹ tuyệt vời như mẹ!
Mẹ đã vất vả, đau đớn vì con nên từ nay con sẽ cố gắng học
thật giỏi! Để mẹ không phải lo lắng vì con nữa! Con
yêu mẹ!

Mẹ đã vất vả như vậy mà tôi từ nhỏ khi đến lớn, tôi vẫn quấy mẹ! Hồi nhỏ tôi hay quấy rối mẹ mỗi tối! Cứ khóc quấy mẹ lên! Lớn lên tôi lại quấy rối mẹ bằng cách lúc nào mẹ cũng phân nản về việc học của tôi! Có mấy lần tôi làm mẹ khóc, nhìn mẹ buồn mà tôi cũng một chút buồn khi làm mẹ buồn! Nhớ hồi đó mẹ sinh tôi ra đã đau đớn đến chừng nào, mà tôi còn làm mẹ đau hơn về tinh thần! "Mặt trời cũng có một, mẹ cũng chỉ có một!" Chúng ta có một người mẹ, đừng làm cho mẹ khóc! Mẹ đã vất vả sinh chúng ta ra đau đớn. Sinh ra con cái lành lặn là mẹ đã vui lắm khi mẹ đã bảo vệ con của mình khỏe mạnh như vậy! Những em bé ở ngoài, được sinh ra không may mắn sinh ra đã mất đi mẹ! Em bé đã tự đi ăn kiếm sống, kiếm ăn! Họ thiếu thốn tinh thần của người mẹ! Ông mẹ là một người mà chúng ta mang ơn vì đã dạy chúng ta thành một người liết chữ, có tiếng nói trong xã hội! Vì vậy chúng cần phải báo hiếu cho cha mẹ! Công ơn sinh thành!

